

N:o 48.

Af herr **Boström** m. fl., *angående skrifvelse till Konungen i fråga om samtrafik mellan enskilda telefontät och statens interurbana telefonledningar m. m.*

Enligt beslut af Kongl. Maj:t har kongl. telegrafstyrelsen låtit för en beräknad kostnad af 230,000 kronor anlägga samt under år 1889 till begagnande upplåtit två dubbeltrådiga telefonledningar emellan Stockholm och Göteborg samt åtskilliga deremellan belägna städer. Derjemte har 1889 års Riksdag på förslag af Kongl. Maj:t för anläggande af åtskilliga andra interurbana telefonledningar beviljat ett extra anslag af 750,000 kronor att utgå under fem år. I det statsråd, der chefen för finansdepartementet hemstälde, att Kongl. Maj:t skulle föreslå Riksdagen att bevilja berörda anslag, anförde bemälde herr departementschef, hurusom det vore uppenbart att först med anläggningen af ett samtliga viktigare orter inom landet förbindande telefontät full nytta blefve för samfärdseln dragen af den storartade uppfinningen af telefonen. För att full nytta må för samfärdseln kunna af de interurbana telefonledningarna dragas, läser likväl tillika erfordras, att desamma förbindas med de lokala telefontät, hvilka finnas anordnade å de platser, hvaröfver de interurbana ledningarna framgå. Endast på sådant sätt kan den telefonerande allmänheten till fullo göra sig till godo de fördelar de interurbana ledningarna kunna gifva. Uppenbart är nemligen ej blott, att värdet af en telefonanläggning är väsentligen mindre för den, som måste för dess begagnande uppsöka en samtalsstation, än för den, som kan från eget hem använda densamma, än ock att detta värde

Bih. till Riksd. Prot. 1890. 1 Saml. 2 Afd. 1 Band. 15 Häft.

blifver ännu mindre, derest den, till hvilken samtal önskas, måste för det samma å viss tid besöka en samtalsstation. Helt visst skall den anropande mycket ofta finna sig ej kunna eller vilja på sådant sätt besvara, utan därför nödgas afstå från att anlita telefonen.

Men liksom saknad af samtrafik mellan de interurbana telefonledningarna och lokalnäten således orsakar, att den af de långsträckta ledningarna påräknade nytta ej till fullo kan för samfärdseln dragas, likaså föranleder bristen å dylik en särdeles betydlig minskning i den inkomst, staten bör kunna påräkna af anläggningen. Å de nu fullbordade ledningarne emellan Stockholm och Göteborg, hvilkas anläggningskostnad lärer hafva utgjort cirka 230,000 kronor, förekomma nu i allmänhet endast cirka 74 samtal per dygn med en portoinkomst af cirka 33 kronor. Om deremot dessa ledningar förenades med de lokalnät, som finnas inrättade å orter, der ledningarna framgå, skall helt visst samtalens antal och portoinkomsterna mångdubblas.

Att, innan staten tillåter samtrafik mellan sina interurbana ledningar och enskildt telefontät, staten bör tillse, att det enskilda nätet är i tekniskt hänseende så inrättadt, att samtalen genom de långsträckta ledningarne kunna med erforderlig tydlighet uppfattas, är väl uppenbart; men helt visst skola de enskilda nätens egare ej undandraga sig att för erhållande af rätt till samtrafik med de interurbana ledningarna iakttaga de föreskrifter i nu förevarande hänseenden, hvilka skäligen kunna meddelas. Då emellertid, efter hvad ofvan är anfördt, det äfven ur det allmännas och statens intresse är viktigt, att här ifrågasatta samtrafik kommer till stånd, lärer staten för densamma ej böra uppställa andra försvårande vilkor än sådana, som oundgängligen erfordras ur teknisk synpunkt.

Vid särskilda tillfällen har såväl af kongl. telegrafstyrelsen som från andra framhållits, att kongl. telegrafverkets portoinkomster hafva på vissa orter nedgått i följd af inom dem verkställda enskilda telefonanläggningar.

Det vill emellertid synas, som om kongl. telegrafverket skulle genom samverkan med telefonanläggningar å de orter, hvarest telegrafstationer finnas inrättade, kunna hemta en ej obetydlig ersättning för den minskning, som uppstår i telegramvexlingen mellan orter, hvilka blifvit telefoniskt förenade. Derest nemligen det tillåtes, att

enskilda telefonanläggningar förbindas med statens telegrafstationer och att allmänheten finge till telegrafstationen intelefonera afgående telegram samt erhöles ankommande telegram sig tillsändt per telefon, när adressaten bodde utom telegrafstationens budbäringsområde, skulle det helt visst uppkomma en väsentlig ökning i telegramportot, på samma gång allmänheten bereddades en fördel, hvilken vore särskildt betydelsefull för dem, hvilka sakna telegrafstation i sin omedelbara närhet.

På grund af hvad här ofvan blifvit anfördt, tillåta vi oss vördsam-
samt föreslå,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till
Kongl. Maj:t anhålla,

det Kongl. Maj:t ville meddela lämpliga före-
skrifter

dels angående rätt för enskildt telefontät att på
billiga vilkor komma i samtrafik med statens inter-
urbana telefonledning

samt dels angående rätt för medlemmar i enskildt
telefontät att mot lämplig ersättning få till kongl.
telegrafstation intelefonera afgående telegram samt
från stationen genom telefon få sig meddeladt ankom-
mande telegram.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 28 februari 1890.

F. A. Boström.

Hugo Tamm.

Ax. G. Svedelius.

C. W. v. Schulzenheim.

Victor Ekenman.